

Пока горит свеча...

Финал всегда непрост. Мрак. Занавес опущен.
Ночные фонари уснули, не ропща.
И в мире нет любви. И даже нету грусти.
А есть - всего одна горящая свеча.

А дождь колышет свет, и без того неяркий.
И в мире нет чудес, я точно говорю.
Качнутся небеса немим свечным огарком
И искры талых звёзд истлеют на ветру.

Пока горит свеча дрожаще-ломким светом
И хрупкий шёпот искр покуда не угас,
Я буду ждать того, далёкого рассвета
И верить, и любить, как будто в первый раз...

И если вдалеке, глухим осколком эха,
Тревожа и маня, рыдая и крича,
Невидимая всем, зовёт на помощь эта,
В последней тишине погасшая свеча -

То, значит, можно всё - опять, преград не зная,
Смеяться и любить, страдать, рубить с плеча.
Я всё-таки живу! Я всё-таки пылаю!
Пока ещё горит во мне моя свеча...

עד שדולק הנר...

הלילה כה מוזר, וקר, ולא רגוע
ואורותיו טבעו בעצב הקודר.
וקור שולט בלב, ואין שום געגוע,
ורק באפלה דועך לאט הנר.

הגשם מנדנד ומצליפה הרוח,
כאילו רצונם למחוק את הנברא.
ומה שונה הנר בשטח הפתוח,
לבד וכה בודד באמצע סערה?

עד שדולק הנר בחשיכה נרדמת
ולחש ניצוצים עדיין לא נבער,
נפשי בתאווה על בוא הנס חולמת
ושלמרות הפול יגיע המחר.

וזו אולי סיבה כי במלכות החושך
בדופק לב נחלש, נראה כה מיותר,
בשמי עופרת סתיו, בין רשושי נחושט,
הוא לא נמס, הוא כאן. האור שלו נותר.

נותרת התקווה, חמה ומבהבת,
ואש הלהבה בכל-זאת לא נרצח...
עד שדולק הנר ונפשו אוהבת,
אתה נושם וחי, אתה לא מנוחץ.